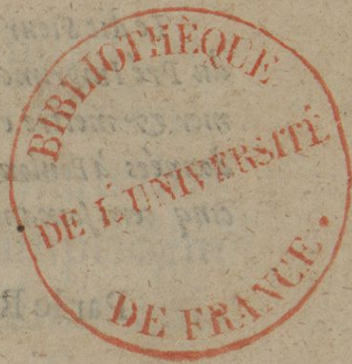

GVLIELMI CAL-
uimontani in supremo

Parisiensi Senatu patroni Syl-
uarum liber primus.

H. J. r. 66.

(3)

P A R I S I I S,

Ex typographia Dionysij à Prato, via Amygda-
lina ad Veritatis insigne.

I 5 7 I.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

EXTRAICT DV PRIVILEGE DV ROY.

LE ROY ayant égard à l'humble supplication de M. Guillaulme de Caluimont Aduocat en sa court de parlement de Paris, luy à permis, octroyé & accordé, que par tel, ou tels Imprimeurs que bon luy semblera, il puisse & luy soit loysible faire imprimer & exposer en vente un liure intitulé, Liber Syluarum, avec deffence à tout autre, non ayant la permission dudit de Caluimont, d'imprimer ou faire imprimer ledit liure, iusques à dix ans, sur peine de confiscation des liures qui se trouueront imprimés, d'amende arbitraire, & de tous despens, dommages & interrestz.

Le dit Sieur de Caluimont. à donné permission & charge à Denis du Pré Imprimeur, & libraire iuré en l'Vniuersité de Paris d'imprimer & mettre en vente sondit liure, suyuant les lettres de privilege données à Boulongne le deuxiesme iour de Feurier, an de grace Mil cinq cens soixante & vnze.

Ainsi signé.

Par le Roy en son Conseil.

DE LANIONERE.

ILLVSTRISSIMO

Principi, Errico Angolien-

si Equiti Torquato Gulielmus Caluimontanus in supremo Parisiensi Senatu Patronus

s.

DECREVERAM millia multa epigrammatū sub præsidio illustrissimi nominis tui, & singularis doctrinæ in lucem emittere: quæ iampridem typis mandassem nisi ab impurissimis quibusdam Musarum hostibus fato nescio quo secundo bello ciuili Gallico mihi cum reliqua supellectile in hac vrbe furto substracta fuissent. Pauca hæc igitur tibi Principi illustrissimo, quæ his noctibus oblongis per duos menses composui, & aliquot quæ memoriæ mandaueram, dico, & æternæ tuæ memoriæ consecro. Vale, Lutetiæ, calendis Ianuarij, anno 1571.

A ij

CAMILLA MORELLA

Ad Gulielmum Caluimontanum.

Si redolēt Gulielme nigras mea carmina lites,
Commissum hoc culpa crede fuisse tua.
Qui dum diſſimilem naturam utriuſq; recenſes,
Litibus è mediis carmina habere cupis.
Quę dare non poteram, cū tanto à tempore lites
Ingenij obruerint ſcrinia cuncta mei.
Lites quas odio, quo ſum grauiore perōſa,
Hoc mage res animo pernicioſa meo.
At quę non habui, dare me pater illa cōēgit:
Uſque adeò in natam iuſſa paternā valent.
Quicquid in his igitur ſcriptū rudiore Camæna
Repperis, inuitæ dic opus eſſe manus.

Ad eiufdem G.C. librum.

Vive, liber dominō que tuo, cū iura coactus
Naturæ fuerit reddere, redde ſuum.
Ille tibi vitam viuus donauit, at illi
Extincto vitam reddere crede tuum.
Interea domino longūm viuente, laboris
Suscepti laudes præmia digna feras.

ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ.

Βίβλιε, σοι γενετήρ τ' ζών ζώος ἔδωκε.

Τῷ δέ ποί' ἄζωον δούς γενετήρι, βίον.

Adamus Blacuodæus Scotus ad eundem.

Non modò Mæonides fama super æthera notus
Sed Maro Mæoniæ viuit imago tubæ.

Nec modo Thebani diuina poemata vatis

In pretio seræ posteritatis erunt:

Sed volat, & penna solui metuente volabit

Viuax Pindaricæ Flaccus imago lyra.

Tu modò Mæonij sequeris vestigia cvgni,

Tu modo Pindaricæ plecta sonora lyra.

Et modò Veroni festiua Poëmata vatis

Contingis thyrsο liberiore iocans.

Sic variis diuisa locis, atque aduena quondam

Gallis in Caluo monte camæna sedet.

Sed tamen vt prisci remanent encomia Pindi,

Parnassique hominum fama per ora volat:

Sic ubi musa tui mutans habitacula montis,

Pristina vel repetet, vel noua tecta colet,

Illa tamen Caluo dicetur viuere monte,

Sic æterna tui nomina montis erunt.

A iij

Ianus Laurentius ad eundem.

Non homini tantum mutatio grata locorum:
Interdum magnos recreat illa Deos.
Sæpe Iouem cæli regalia tecta poetæ
Liquisse, & terras incoluisse ferunt.
Non semper te Phæbe Claros, & Delphica tellus,
Interdum Patara mœnia celsa tenent.
Nunc colit Eurotam, nunc alta cacumina Cynthi,
Nunc etiam Delon casta Minerva suam.
Sæpe solent etiam sedes mutare Camæna,
Has tenuit longos Phocidis unda dies:
Post vixere diu sacris Helicônis in antris:
At modò per Calui deuia montis eunt.

AD GALLIAM,
IN COMMENDATIONEM
ANTIQUÆ GENTIS
CALVIMONTANORVM.

ROMÆ LENTVLVS, APPIVSQUE NOTVS:
CLAROS, GALLIA, NOSCE CALVIMONTES.

IDEM GRÆCE
EXPRESSVM.

Ἡ μεγάλη Ρώμη μεγάλητορας αἰδρας ἐπέγινω
Λείτελόν κ' Ἀπιον, κλέθ' ὦν κλυτὸν ὄρανὸν ἴκη.
Τῶς δὲ Φαλακρορεῖδς μεγάλδς ὦ Γαλλία γινώθι.

A. V.

Ad Gulielmum Caluimontanum
Iureconsultum
C. L.

Scribere te exortum sit fas ex ordine equestri:
Egregia in bello, pacéque gesta sinant.
Annis scripta docent lapsis magis acta ducentis,
Illustres atque quod peperere decus.
Hoc binæ turres, fului totidémque leones
Antique gentis stemmata clara tuæ.

AD
ERRICVM
Angoliensem.

ROIANO cūm sis Princeps
oriundus Iulo,
Eius post mortem viuere dis-
ce modo.
Eloquio clarus, scriptis sua
facta recenset:

Pace pius Cæsar, fortis ad arma simul.
Sic celebrasse tibi tua sit fas gesta libellis:
Sic faueat Pallas tempore utrôque tibi.
Sis similis semper tibi: nec tua nomina fallas:
Antiquum, ut valeas, nomen habere putes.

Ad eundem.

Virgilij pius Æneas, rediuiua Camilla est
Carminè, Nasonis Nisus, & Eurialus.
B

*Sic, Errice, meo clarus post funera versu
Vives, virtutis carmina si quid habent.*

Ode de eodem ad Mufas.

R*Egium Musæ Iuuenem canamus:
Nulla de vobis cithara recuset,
Principis tanti super astra clarum
Tollere nomen.*

*Hinc procul tristis fugiat Megæra,
Filiæq; omnes Erebi profundi,
Omne lethæas odium sub umbras,
Pax procul arce.*

*Carmina heic diui numerosa vates
Concinant, sacræ faueant sorores,
Quas alit Princeps Helicône in alto
Diua Minerva.*

*Heic ego primus resonante plectro
Eius in laudes numeros profundam,
Qui Iouem possint celebrâsse magnum,
Atque sororem.*

*Ast ego demens Phaëtonta cerno,
Quum rotis urget celeres caballos:
Maius hoc nostris humeris onus, ni
Adsit Apollo.*

Adsit, ô adsit, faucâtque nobis:

Cui magis gnato proprio fauendum est?

Hunc Deus credat genuisse diua

Coniuge gnatum.

Moribus gnatus similis parenti:

Vt pater Flauus, patris arte mai. r:

Fortiter tractans furiosa matris

Arma Mineruæ.

Hanc alant ergo sobolem parentes.

Non humi serpat, super astra fulgens

Inter æternos generosa proles

Connumeretur.

Ad Michaëlem Hospitalem Gallia
Cancellarium Elegia.

STēmata quid prodest antiquæ extollere gētis?

Delectent proprio parta labore magis.

Heic mihi si tecum fas sit contendere paucis.

Quamuis magna canam somnia, vera tamen.

Nuper in Elisio mea mēs quum fortè vagata est,

Ocyùs hæc Musæ est obuia facta tuæ.

Quæsta diu gazis quòd sim spoliatus iniquè,

Ore refert tales hospita Musa sonos.

Est mihi Mæcenis toto cantatus in orbe,

Vnica Picrij laúsque decúsque chori.

GVLIELMI CALVIMONTANI

*Hunc adeas, viridi cinctus tua tempora lauro:
Ritè decet vatem laureus ille color.*

*Innumeros numeros fundas: coniungere doctus
Ille pedes pedibus, carmine carmen amat.*

*Hæc ubi dicta dedit, tenues vanescit in auras.
Excitus à somno, somnia vera reor.*

*Aggredior, tantæque capeſſo iuſſa Camæna.
Scripta mihi riuo liberiore fluunt.*

*Pallada cùmq; nouem Muſis, & principe Phæbo,
Obteſtor mecum ſacra parare tibi.*

*Protinus exaudit, ſummòq; Helicône relicto
Aduolat hûc, vatis maxima cura ſui eſt.*

*Tunc ego, vel primus, ſupplex tua numina poſco,
Aram ut adûſque mihi ſemper adeſſe velis.*

*Nec mora. Pieridum decus, & lux una ſororum
Hospita Muſa, Deæ talia verba dedit,*

*Ne Dea, ne quæſo, moueant vos iſta ſodales:
Hæc ego curabo, (credite rebus) ait.*

*Stæ Dea pollicitis, proſtratûmque erige vatem:
Adſis nunc meritis officioſa tuis.*

*Ad Ianum Morellum Regiæ domus
diſpenſatorem, pro xeniis.*

P*Rima nouæ hæc Iani ne dicas carmina lucis:
Sed noctis potius carmina prima nouæ.*

Noctibus oblongis mea mens exempta querelis,
 Dulcibus his numeris seq; suosq; iuuat.
 Ut nos hortata est hesternæ nocte Thalia
 Carmina pro xeniis mittere mane tibi,
 Hac noctu versata animo, descripta dieq;
 Mitto, sic Musæ iussa cape sso meæ.

Ad Christophorum Thyanum primum
 Præsidem in Senatu Parisiensi.

Ecquis te toto uiuit felicior orbe?
 Officio es summus, nomine, mente, bonis.
 Vtere mente tua, Francorum summa potestas
 Te penes, & longæ gloria prima togæ.
 Hac ideo sortitus nomina clara Thyane es,
 Omen habent, mente hac ut tue ære bonos.

Ad Petrum Seguerium Præsidem in
 Senatu Parisiensi.

Indice suspecto coram contendere nolens,
 Suspecti fugio iudicis elogium.
 Oblatis precibus Regi, hunc exposco Senatum,
 Sanctarum legum iustitiæque decus.
 Abnegat hūc nobis Michaël Lhopitalius uno hoc,
 Quod prope sit nostrum clara Tholosa forum.

*Fortior ipsa tamen vicit clementia Regis:
Quæ vult, te iusto iudice tutus agam.*

Ad Nicolaum Perrotum in Senatu
Parisiensi consiliarium
Ode.

HÆc precor litis mea scripta cerne:
Partis aduersæ quibus & refello
Dicta, vel nostrum tuæor vicissim

Iusque, decusque.

Curia hæc sunt iudicio probandi:

Vera quæ si me docuisse constet,

Quis negei claro celebrem tropæo

Iusta petentem?

His opes nostras, decus atque vitam,

Palladis fas est tuæamur armis.

Sed nihil fortis metuendus hostis

Te duce nobis.

Nauigat tutus mediis procellis,

Nauitâ qui te secat æquor altum:

Semper in portu tua cymba tuto

Æquora findit.

Non perhorrescis scopulos forenses,

Detinent non te sinuosa legum

Æquora, at nôsti dubiæ querelæ

Soluere nodos.

Hoc loco fas est peragas amici

Indicis partes, simul & patroni.

Arbiter Iudex bonus atque rectus

Præstat utrûmque.

Integer vitæ, bene fac amicis

Rectus, & constans, pietate plenus:

Fac duos posthac sine lite fratres

Viuere amicos.

De Fortunæ inconstantia.

D*Vx erat illustri Regis veneratus in aula:*

Diues opū, summas sortis delatus ad arces

Munere: quo nunquam vixit felicior alter.

Qui titulis tandem, fastūque inflatus inani,

Ære rotam magno celerem depingere iussit:

In cuius Regum præclarus more sederet

Vertice. Quam Regi subito monstravit, & inquit.

Me fors ex ima subuexit parte rotarum

Ad summam: qui sum tenui de stirpe creatus.

Audiuit quòd quū Rex, hūc laudauit & artē,

Adiices sed clauum, ne quæ nunc altior est pars,

Forte cadat, quò sis (prædixit) egentior Iro.

Quod Dux contemnens fortuna cæcus inani,

Reddiderat quem fors similē sibi cæca superbum.

Diuitias iactans, & cetera facta superbe,
 Nil leges metuens commisso crimine vitam
 Finiuit laqueo. Vincit qui in carcere, Regis
 Verba probat, fatumque dolet, dein talia fatur.
 O me infelicem! cur Regis verba modesti
 Contempsisti? rebus me sors insana caducis
 Decepit. Querula hac dum secum mentereuoluit,
 Hunc laqueo immitis tortor suspendit in altum.
 Quemlibet hac doceat praeceptis mutatio rerum,
 Fallaci quàm sit male tutum credere sorti.

Ad Camillam Morellam de vsu & vtilitate
 speculi ex Socrate.

DEformes, pariter pulchros, iuuenesq; senesq;
 Socratis in speculo cernere membra decet.
 Ornet ut ingenio deformis corporis artus,
 Cuncta suo pulcher corpore digna gerat.
 Ne tenera iuuenes faciant indigna iuuenta.
 Se nihil indignum perpetret ipse senex.

Hoc ipsum ad eandem Ode.

Lucido pubes, speculo senexque,
 Atque deformis, pariterque pulchra
 Cernere hec scripta ratione discant

Corporis artus.

Ne quid hic primis peragat sub annis,

Quod senectuti noceat futura:

Ne grauis cana faciat Cato con-
traria barbæ.

Mente deformis reparet puella

Quæ suis non sunt bene iuncta membris:

Bella vel bello faciat suoque
Nomine digna.

Ad eandem.

HOc te si speculo Camilla cernas,

Indignum facies lepore tanto

Nil vel nomine, vel parente: nanque

Res bellas peragit puella bella.

Ad eandem.

Cum bonum formam fragile esse noscas,

Quam silentem tu fateare fraudem:

Moribus cultis, studiisque claram

Instrue mentem.

Carpitur nullo spatio, nec annos

Sentit, aut æstus, rigidumque frigus,

C

GVLIELMI CALVIMONTANI

*Nec breui rugis vitatur ullis
Forma pudica.*

*Fortibus credas similes renasci:
Sis tuæ gentis memor ergo Volscū,
Et tui semper similis, Morello
Digna parente.*

*Ad Ianum Caluimontanum
fratrem suum.*

*S*um patris in teneræ prognatus flore iuuenta,
Te tremulus genuit, posthumus ésque patri.
Sum natu primus, vix sum tamen ultimus hæres.
Non heic qui prior est tempore, lege prior.
In promptu causa est, hebeti me absente parenti
Ut placet elogium cauta nouerca facit.
Et quia supremo placuit sic forte tonanti
Sis prior illi hæres, ultimus ut tibi sim.
Absit, propter opes properent sua stamina Parca,
Tempora quò vitæ sint breuiora tuæ.

Ad Petrum Ronsardum.

*I*am Ronsarde nuces teneræ primordia vitæ
Linque, & te totum prolue fonte sacro.

Sic vel Mæonidem poteris superasse poëtam.

Sic tua Pindarica gloria maior erit.

Ad Dionysium Lambinum.

C*Redimus hoc Diuū nactū te munere nomē,
Tam bene qui Flacci lābere scripta soles.
Non igitur casu Lambinus nec sine causa
Diceris, omen habent nomina clara bonum.*

Ad Ianum Auratum.

D*iceris Auratus, sunt hæc tua nomina: rebus
Quā bene conueniāt! aurea musa tua est.*

*Ad Ianum Anto. Baïfium de
vulgari musica.*

A*ccentu numeróq; carēs bona Musica nō est:
Nec breuiat longos musica docta pedes.
Consona quæ versu nō est, numeranda Matheses
A doctis inter musica nulla venit.
Quam putat ignauum, sic non est musica vulgus,
Cui nil sit curæ syllaba, pes, numerus.
At tua certa magis, numerosáque musica dici
Orphî indicio sola Baïfe potest.*

GVLIELMI CALVIMONTANI

Ad Paulum Flussatem Carmalium.

Assiduis duo lustra mihi sunt acta querelis.
Troh dolor! hæc mentis sola ruina mea.
Innumeros quondam versus mihi præbuit hora:
At modo vix paucos suggerit una dies.
Accidit hoc etiam, ut cui fors iuuenilibus annis
Grata fuit, miserum respuat inde senem.
Adde, quod hæc multum nostræ nocuere Thalia:
Qua duce scripta mihi liberiora fluunt.
Qua potes excusa, nostramq; amplectere causam:
Et nobis solita pro bonitate faue.

Ad eundem.

Nobilitas per se satis est laudanda parentum,
Coniunctæ quid sunt ἐξ ὅχου εὐρέτεια?
Te quia (vel lippis) constat luceſcere utrâque,
Lumina nil opus est, addere luminibus.

Ad Andreæm Acromontanum.

Perdere nil aliud vitæ est, quàm perdere gazas.
Sordidulum ne me viuere posse putes.
Iudicio addictus morti, moritur semel, una
Iure reum mortis morte mori satis est.

*Sapius at moritur viuens, bona cuncta forensi
Iudicio perdens: mitius ense mori.*

*Ad Ianum Spiphamum in Senatu
Parisiensi consiliarium.*

V Num te Iudex per numina sacra precabor,
Hæc tria tu causæ (pietas si te mouet vlla)
Scripta meæ cernas, quibus & deducta refello
Diuersæ partis, seruo mea iura vicissim.

*In medium adduco pro me pia scripta parentis,
Queis vel iure suus sum (nec tibi mētor) hæres.
Partibus auditis, & scriptis ritè notatis,
Curia me poscente, aduersa parte negante,
Omnia vera iubet scripto, vel teste probare.
Me tandem quæso constet si vera loquutum,
Ecquis victorem spoliis priuabit opimis?
Iudicis arbitrium penes est vis tota probandi:
Heic mihi tu testis, tu Iudex, tūque patronus
Sis: rectus Iudex, similis tibi, præstat utrūq;.*

*Ad Michaëlem Hospitalem
Galliæ Cancellarium.*

HOSPITIO si forte meam tua Musa Thalam
Accipit, & famulā tanto dignatur honore,
Monte Helicone tibi sacros decernet honores
Carminē, deinde tuis decus immortale parabit.

Nō ego vana loquor, quos unquā nostra fefellit
 Musa viros? contrā quā multos (maximē legum
 Custos) hęc ornauit, quot bene facta tuorum
 Siqua fata sinant memorabit grata, canētque?
 En meditor versus, vel quot numerātur arenæ
 Oceano, vel quot fulgenti sidera cœlo.
 Queis viues, nostro viues post funera versu.
 Quicquid enim effertur liquidas in luminis auras,
 Versibus exceptis, post longos interit annos.

Ad Petrum Ronfardum pro xeniis.

EN munuscula Sarmatæ Poëtæ,
 Non hoc quo Maro, vel nouem Sororum
 Princeps Ausonia ferit Lyræ
 Flaccus carmina: monte sed putato
 In Caluo xenium hoc tibi paratum.
 Det tot basiola hęc puella claris
 Ronfardi eximij Poëtæ ocellis,
 Versus quot teneræ hic facit puellæ.

Ad Fœdericum Flussatem Candalam
 Elegia.

LIs tibi cū tribus est magnis Fœderice Diuis:
 Marte, & Vulcano, Mercurioque simul.

Fortia bella gerant fratres, fortissima fortis
Bella geres cum tot fratribus, & sine tot.
Vulcanus tentans arcu nocuisse superba,
Huic ubi sunt Musæ clara tropæa tuæ.
Dum furit incassum, vano conamine lassus,
Indignatus ait, duplicat iste cubum.
Victus abit Claudus, furis agitated iniquis,
Immissis flammis in tua tecta prius.
Hoc furtim fecisse quid est, quod gaudeat iste?
Cerne palam noceat ne tibi Mercurius.
Nam nisi perfrictæ frontis fouet ille ministros,
Queis licet in medio tollere iura foro.
Hos bone consultus, fugies cane peius & angue.
Reddere te cautum nostra ruina potest.
Mars odit pacem, tu quamuis Marte feroci
Exuperes Martem, fœdera pacis amas.
Pax inuisa hodie est, quam si venerâbere semper,
Ni tua te fallant nomina, maior eris.
Tu magnus bello es, nulli pietate secundus:
His maior semper sic tribus unus eris,
Te Diuitalem fecit doctrina Platonis,
Quæ duplare cubum sola docere potest.
Ne metuas tandem liti succumbere iustæ.
Qui placidæ pacis nomen, & omen habes.

GVLIELMI CALVIMONTANI
Ad Petrum Seguerium Præsidem in
Senatu Parisiensi.

TErogat ut longa requiescat lite solutus
Montibus à Calvis nomina prima ferēs.
Iam defessa graui languent mea membra labore:
Nec rapidae nerui sunt mihi litis opes.
Nullus adest Pylades, fessum qui tollat Orestem:
Et mihi deficiunt Nisus, & Eurialus.
Iudice te certans felix, nimirumque Patrono:
Hanc faustam signet candida creta diem.
Ergo tuis meritis Præses me tempus in omne
Redde tuum, innumeros qua pietate soles.
Ode ad eundem.

Calvimontanus tuus hic Poëta,
Si Poëtas est numerandus inter,
Ut suam litem refecare pergas,
Lege precatur.
Fessus est longo stadij labore:
Non opes nerui rapidae querelæ,
Non adest fido, ut Pylades Oresti,
Fidus amicus.
Iudicem qui te simul & patronum
Nactus, ô felix nimium futurus!
Hæc dies semper numeretur albo
Grata lapillo.

*Ergò sis præsto, miserum Segueri,
Qua soles cunctos, pietate tollas
Me tuis tempus meritis tuumque.*

Effice in omne.

*Ad Carolum nonum Galliarum Regem de
Euclide Francisci Flussatis Candalæ.*

E*uclides nouus hic quàm sit mutatus ab illo,
Vulgus quem nuper credidit esse viden'?*
*Crimẽ erat magnũ, te (crede) mathemata princeps
Cernere tam longa semisepulta die.*

*Franciscus Flussas cladem miseratus acerbam,
Ociùs è tenebris hæc crediuiua trahit.*

*Tellere barbariem regno, reuocare matheses,
Gloria deuicti non minor hostis erit. (est
Deniq; quod sit adhuc viuus tua maxima laus
Euclides, Stygiis huc reuocatus aquis.*

*Namq; tibi acceptum referẽt hoc Carle nepotes:
Authoris tua vel gloria maior erit.*

*Ad Fœdericum & Franciscum Flussates
fratres Elegia.*

M*Os erat antiquus Iani donare Calendis
Strenas, has hodie fœmina, vîrque petit.
Sic ego, cùm non sit Pactoli, gaza, Tagine:
Diuitibus vobis carmina nostra dabo.*

D

GVLIELMI CALVIMONTANI

Hospitiique canam vestri sacra iura quotannis:

Vivat ut eternus carmine uterque meo.

Ipsè domi Franciscæ tuæ, Fridericus urbe

Me capit hospitio, est hospes uterque mihi.

Vester ego factus, dum viuam carmine laudes

Cantabo vestras, & super astra feram.

Non ego vana loquor, multos super æthera vexit

Credite, vósque vehet nostra Thalia super.

Viuite, non veluti Pollux, & Castor, uterque

Sideribus iunctis luceat assidue.

Condita Sarmatico nō sunt hæc munera in agro,

Nostra sed è Caluo monte Thalia refert

Parua quidem sunt hæc, vobis nec digna, misello

Sed potius me sunt exule digna viro.

Excusate igitur fugientis dona Thaliæ:

Et Vati profugo semper adeste pij.

Ad Carolum nonum Galliarum Regem de
oratione Gabrielis Bonini.

Quanta sit auctoris bonitas, te scripta Bonini
Luce vel hac clara clariùs ista docent.

Heic te Carle docet, paucisque affatur, & orat,

Omnibus æqua tuo lex sit ut imperio.

Imperium sine quo nullum stat tempore longo,

Et sine quo magnum corrui imperium.

Rex bone maiorum decus, & lux Carle tuorum.

Legibus usque bonis, ingeniisque faue.

Carle piis faueas, qui dogmata sancta sequuntur.

Innocuos monstrent premia, noxa malos.

Tunc tua dicetur demum Respublica felix,

Quum fient quæ te tam pia scripta docent.

Ad Gabrielem Boninum.

P*erge Bonine, licet, non cesses dicere verum.*

Non fumum vendas, fumo periturus in ipso.

Corvinus Messalla ubi nunc, ubi qui nihil ipsis

Principibus facili quàm quod decet aure susurrat?

Tuque Bonine (pius dum te Lhopitalius audit

Antistes pacis, Francorum θεσμιφουλάξτε)

Ne taceas, taceat cur mens bene conscia recti.

Quin legum certet pro libertate sacrarum?

Quin proavus Carlum vel totis viribus instes

Excitet. hæc non vana loquor: sed digna patrono:

Quæ te (si pergas) tandè super astra leuabunt.

Ad Petrum Ronfardum.

M*Argaris errâtes pascebat pulchra capellas,*

Quam Petrus sequitur per nemus & sa

Florentes ætate ambo, sua corpora passim (lices.

Iungunt: & subitò est facta puella parens.

Ecce foro in medio vim passam se esse dolebat

A Petro, at Petrus se tetigisse negat:

D ij

Se tentasse tamen fassus, renuisse sed illam:

Ire sub amplexus nec voluisse suos.

Margaris at contrà nullo consulta patrono

Mentiris, dixit, perfide truncus eram.

Hoc dicto, Petrum Iudex à lite relaxat.

Cur? quia vim patitur nulla puella volens.

Ad Erricum Angoliensem pro strenis.

L *Vcifera in terris cùm vix aurora ruberet,*
Quæta nouo mecum nostra Thalia die.

Surge ait, Errico pro strenis carmina condas.

Carmine nil illi gratius esse potest.

Protinus ut dixit, consurgens hæc tibi necto,

Scribo, dico, & subito carmina scripta fero.

Ad Mariam Floriel.

F *Loridulo flores florenti Floria flore.*

Nomen non abs re, Floriel omen habet.

Floriel est (fateor) perpulchrum dicier heic est.

Flos lætus, granum flore cadente manet.

Flos cadat hic, parias ut pignora grata marito.

Æstas Vere tuo gratior illa viro.

Ad Nicolaum Perrotum in Senatu

Parisiensi consiliarium.

N *Ontibi Cōse paro sacra, sint certaminis hu-*
Soli Perroto clara tropæa duci. (ius

Consus eris Perrote mihi, te nomina Consi

*Rite decent, Consus consilióque Numa es.
Sacra parabo igitur tantum tibi, mi que patronus
Sis precor, è longa lite beatus ero.*

*Ad Petrum Seguerium in Senatu
Parisiensi Præsidem.*

Non illi es similis, litem qui lite resoluit:
Sed litem penitus tu sine lite secas,
Num bene conueniunt Segueri nomina factis?
Grata tibi pax est, pace fruere diu.
Viue diu felix, Francorum pace minister
Primus eris tandem: sic pia fata ferent.

In vnionem Euangelicam Caroli Molinæi.

Quattuor ex euangelis sacra pagina in vnũ
En cõtexta, nihil mutato, ast ordine cuncta
Antiquo dègesta loco: non haftenus actum.
Quod magnus tandẽ præstat Molinaus & ingens
Hoc opus è multis, peragit feliciter vnus.

Ad Sabinam.

Non tibi pro xeniis torquẽ, viridẽmq; Sma-
Nõ turdũ mitto, nõ tenerũ leporẽ. (ragdũ
Centum mille tibi mea lux cur ipse lepores
Exoptem cùm sis maximus ipsa lepos?
Es decorata satis: Musæi sola lepõris
Prædiues lepore hoc tu sine bella nimis.

D. iij.

GVLIELMI CALVIMONTANI

Ad Gaillardum Ronfanum.

N. *Mutata in R. D. deinde accerse, Poëta*
Sic Rōsardus eris. quid magis esse potes?
Clara datur tibi pro strenis conuersio clari
Nominis, omen habent nomina clara bonum.

In Superbum.

A *Surgis nulli, captas tamen ipse salutes.*
Assurgam discas ut tibi, surge prius.
Ad Ianum Bellomium in Aquitania
Electum.

Bellus es, hoc fateor, tum re, tum nomine bellus
Nec mirum, quod tam carmina bella facis.
Ænigma.

PEs caput est matris, caput est pes, filius aluo
Egredior rupta, non tamen inde perit.
Ἀνδρόγυνος serpens genitrix, sed vipera non est,
Viperea pariat conditione licet.
Sunt qui Persephone gigni mea pignora credant:
Verum Persephonem quis genuisse putet?
Ad amicum Iocus.

CAutus es, in cena tres dicis habere capones.
Non es mentitus, vir sine teste capo est.
Tumulus Nicolai Perroti.

HOctegitur saxo Perroti corpus, at altum
Mēs rapuit cælū, solidāsq; recessit ad arces.

*Bis septem hoc lustris vixit feliciter orbe.
Cum Christo æternos viuat felicius annos.*

Ad Petrum à Lacu in supremo Parisiensi
Senatu patronum.

C*um pluris facias poëma nostrum
Pactoli rutila Tagique arena,
Et cures nihil æs patrone nostrum:
Pro sumpto numeros damus labore.
Nos tu pro solito iuuato more.*

Ad Martialem Lhomeniam Regis
Secretarium.

E*st homini lupus alter homo, qui debuit esse
Seruator, propius nil homini est homine.
Totus homo es, Deus esto homini, tua noia signat.
Humanum quiddam: nomine digna geras.*

Ad Ianum Belotum libellorum supplicum
in Regia magistrum. (coniux,

B*ellus es, haud veluti bellum, est tibi bellula
Quæ portet natos, pignora bella tibi.*

Ad Ianum Huraudum priuati consilij
Regis consiliarium.

I*nfelix adeo est Poeta si quis,
Qui te non adamet, colatque Huraude.
Certe Zoilus, haud poeta dici.*

Debet:quin potius rudis bubulcus.
 Non Phæbi,potius Suis minister.
 Inter quadrupedes ^{ovos} clitellæ.
 Inter laurigeros,poëta ineptus.
 Gratos esse decet viris poetas,
 Qui Vates adamant,colunt,fouéntque.

Ænigma.

SVs,muscus,mutus,thus,musca,catus,mus,
 Musaq; cum camo quo moderantur equi.
 Esse nouem credis,varioq; creata parente:
 Necpuduit digitis dinumerare nouem.
 Esse nouem fateor, sed dices rectius unum.
 Vno quod verbo continet illa nouem.

Ad Sabinam.

Da mihi te mea lux, ego me tibi dono vicissim.
 Me sine tu nihil es, quid te sine possumus
 Ipsa tui partem repetas,iungamur utérque (ipsi?
 Sic erit ἀνδρόγυνος, qui nil erat ante futurus.

Hoc ipsum ad eandem.

DA mihi te mea lux, ego me tibi dono vicis-
 Me sine tu nihil es, te sine nil ego sū. (sim
 Sume tui partem, mecum te iunge Sabina.
 Sic erit ἀνδρόγυνος, qui fuit ante nihil.

Hoc ipsum ad eandem.

DA mihi te lux mea, me vicissim
Do tibi: nil me sine tu es puella.
Nil ego te sum sine. nexi in unum
Integra pars est.

Ad eandem hoc ipsum.

DA te lux mea mi, tibi vicissim
Me dono: sine me es nihil puella,
Possum te sine nil ego Sabina.
Partem corporis en resume, uterque
Coniunctum audet quos sit inde felix.

Ode de pace ad Michaëlem Hospitalem
Galliæ Cancellarium.

PAx opus plenum pietate chara.
Chara pax cunctis puero, senique
Sola Pax acti precium laboris,
Sola pericli.

Tuque pax cælo rediens ab alto,
Efficis tutò iaceat colonus,
Et gregem pascit, posito timore
Nocte sub ipsa.

Pax foxes quicquid misero sub orbe
Vivit & quicquid vegetum est sub ipso.
Te Deo gratum sine quisue credat
Munus ad aram?

E

*Alma tu reddis sua iura cuique.
Sæua quæ quondam rapuere bella,
Pace redduntur, redeuntque pace
Aurea sæcla.*

Ad Elizabetam Galliarum Reginam.

Prima fuit primi crudelis fœmina belli
Causa, dehinc pacis fœmina virgo fuit.
Innumera post bella ciere, gravésque tumultus.
Ultima tu pacem pacis amica facis.

Ad Sabinam.

Si mea vita tua est, si seruiat una duobus
Corporibus, cupio te moriente mori.
Cur male suada necas igitur me lux mea, tēque?
Si mihi non potis es parcere, parce tibi.
Hæc conata tibi mea ter, ter musa recusat
Scribere, quæ quarto scribere iussit amor.
Imperiosus amor, castæ nec parcere menti
Solutus in assuetus: parce Sabina mihi.
Castus amor noster, veniã cur deprecor? unū hoc
Hæc mea ne tibi sit gratia sera, rogo.

In fauorem puberis filix.

Connubio gnatam stabili coniunge marito,
Ut gnatos gnata cernere possit auus.

In Petrum Ronfardum, Ianum Auratum
& Dionysium Lambinum.

O Vos felices, & terno numine claros:
Quorum vel radiis Gallica tota micat.
Pindarica ille rosa est, Pactolo clarior alter,
Hic autem ingenio certat utrique suo.

Ad Petrum Brach in discessu.

Brach adamanteo nexu mihi iuncte valeto.
Perrotæ semper sis memor, atque mei.

Ad Fœdericum Flussatem Candalam.

Ingentes peragit felix tibi Candala grates
Hospita turba tui grata Calidiaci.
Gratulor ipse tibi multum, faciámque quotannis,
Montibus à Caluis nomina prima ferens.
Hospitij est violasse nefas sacra iura: receptis
Ingratis tellus ima dehisce viris.
Vive, vale felix miserorum dulce leuamen,
Hospitis hospitio dignus & ipse Iouis.

Quis Felix in vita.

Qui vitæ saluus potuit contingere metam,
Hic felix dici tēq; quaterq; potest.

In Hospitam Parisiensem.

Hospes anus tota meditatur nocte, receptum
Hospitio qua me decipere arte queat.

E y

Dinumerat digitis viginti quattuor asses.

Tot pariet nummos, hæc ait orta dies.

Horrea conscendens, heic sicco stramine fæno

Vinæque cum gelida perfida miscet aqua.

Hospita Parisius breuiter me, seruus, equusq;

Exugunt veluti vermis, hirudo, culex.

Ad Iacobum Canaium in Senatu

Parisiensi Patronum.

Consului quondam te, te bona nostra fidei

Consule, consilio est reddita causa tuo.

Hoc gratis, nam dum mea magna negotia curas,

Nil vnquam curas munera nostra tamen.

Credat quisquam vix, ut opes, operasq; patronus

Credat, quum multi credere verba negent.

Ad Heliam Podianum cognatum suum.

Arecta magis nulla est, (adamas licet alliget

Illa qua tecum iungor amicitia. (illā)

Clausam mihi nunquā domus est tua: certus utraq;

Fortuna, & fidus semper amicus ades.

Fratre mihi cognate meo vel charior uno,

Diuitiis nostris utere, mente, bonis.

Ad Sicariam Caluimontanam

cognatam suam.

Charior una meis mihi casta Sicaria ocellis,

Nobile pro xeniis dono monile tibi.

Ad Ludouicum Querculum. (cus.

ANte senex quā sit, viuit duo secula Quer-
Sacula viue duo Quercule, Quercus eris.

Ad Blateronem Pragmaticum.

VErsus quòd facio, dico, sacro, do,
Hoc est Zoile cur querāre de me.

Hoc de me placet vt querāre semper.

Nec tu, néue tua hoc Cliens potestis.

Mentiri bene, & impudenter vnum

Hoc te scire, scio, & tuam Clientem.

Ad Petrum Brach ex Gallico.

PErge, age, non mea te, sed te tua Musa beatū
Mellitas inter que facit esse Deas.

Hæc tua Phæbea præcingit tempora lauro:

Dátque tibi in summo monte Helicone locum.

Munera Priamida, Venerisque nefanda recēses,

Heic dulci miscens melle aconita tuo.

Dic quæso, dic, quos vnquam mea musa fefellit,

Contrà quàm multos rexit ad astra viros?

Pierij culmen deuēctus montis ad altum,

Ne trepides, musis hæc iuga tuta patent.

Parnasi umbrosa tam mens à vallibus Ida

Quàm Cypris nostræ distat ab arte Deæ.

E ij

GVLIELMI CALVIMONTANI

*Deceptrix Venus est, vitiiq; ministra, Parisq;
Fallax, cultores fallit utérque suos.*

*His tu (crede mihi,) ne credas vera loquenti:
Ut numeris viuas post tua fata meis.*

Ad eundem.

P*incipis illustris dum tristia funera cantas,
Ecquis Brach tecum non doluisse potest?
Pignora chara dolent, coniux flet Diua maritum,
Tantum tota dolet Gallia mæsta virum.
Fallimur, obscuro dum languet corporis huius
Carcere, non anima heic esse beata potest.
Gaudeat ergo vxor, natique & Gallia: Princeps
Carminē nam viuit post sua fata tuo.*

Ad Carolum Lathomum.

S*æpius hos à me petiisti Lathome versus.
Sed nihil inuita nostra Thalia facit.
Adde solent quod vix vates cantare rogati,
Vix equidem potui hæc scribere pauca tibi.
At mihi si faucat sola vel nocte Sabina:
Carmina componam Lathome plura tibi.*

*Ad Renatum Chopinum in Parisiensi
Senatu Patronum.*

V*as illud quod dat tibi nomē habere Chopine
Est apud antiquos vrsus exiguus.*

*Parua giganteum superat sic mentula corpus,
Vt tenet vrseolo hoc amphora nulla magis.*

Ad Ianum Lahetum in Senatu Burdigalen-
si Regis Procuratorem.

C*Um genitore tuo fuerim quo iunctus amore,
Quam tibi mōstravi, littera tota docet.
Regis erat nuper doctus, prudēsq̃ue patronus,
Præsidis officio dignus & ille fuit.
Quæ curas, & agis, tantum dum viueret egit.
Quæ bene si cures, gloria maior erit.
Hunc quanta cura causas egisse videmus,
Tantæ sit curæ regia cura tibi.*

In Heroëm Bironem ad Carolum nonum
Galliarum Regem.

A*rma tibi pacem, reddūt tormenta quietem:
Nil nisi bella fouet desidiōsa quies.
Bella ciere Biro, pacem componere nouit,
Pace Biro pius est, fortis ad arma Biro.
Antiquos si bella geras metuendus in hostes,
Glandibus innumeris fulminis instar aget.
Istud nil mirum, quòd sit, mirère, Birōne
Mulciber horrenda fulminis arte minor.*

GVLIELMI CALVIMONTANI.
Ad Petrum Fabrum in Senatu Parisiensi
Regis Patronum.

Hoc propriū est Musis, doctorū facta virorū
Et Cythara, & numeris concelebrare suis.
Sic mea, quum longa dormissem nocte, Thalia
Concitat ad numeros, quum micat orta dies.
Surge, ait, & socium sociali more salutes,
Doctaque de Caluo carmina monte canas.
Pallados hic gnatus, noster quoq; gratus alumnus,
Huius ero in laudes semper amica tibi.
Iussa mea Diua si sit fas exequar, ut te
Prætereat libri pagina nulla mei.

Ad Arnoldum Poplam in curia Pali
Confiliarium.

Popla tua in me nō possum benefacta tacere,
Singula nec paucis scribere, quid faciam?
Exiguus liber est: non sunt numerata, monemus
Ut numeres, non est credula posteritas.

Ad Drusum Viuarium Iurisdictioni aquarum
& Sylvarum Parisiis Suppræfectum.

Quam venit in mentē Boiæ cōmissio Sylvæ,
Pinorum montis quum iuga celsa simul:
Quam leporū cursus, magnæ & captura Balenæ

*Druse hac me multum commeminisse iuuat.
Lusibus his cū sit tibi magna pecunia parta:
Exitium lusus hi peperere mihi.
Tunc pater è vita charus me absente recessit:
Accessit contrà maxima gaza tibi.*

Virtutis beneficium.

*V*irtus sola bonis vita est vel charior ipsa.
Est quoque quę possit sola beare viros.

Ad Mariam Parisiensem.

*Q*uā quæro an monacha esse velis, an nupta
Cænobium ante placet ponere coniugio.
Quā rursus posco, an peream si non tibi credo,
Non inquis: tandem dicere falsa pudet.

*Ad Antonium Bazinum in Senatu Parisiensi
Procuratorem.*

*G*rammaticam bazin credo cuiuslibet artis.
Sic litis bazin te reor esse meæ

*Ad Erricum Angoliensem,
ex Gallico.*

*T*ristitiā ex oculis, vel cordis gaudia cernas.
Est etiam mentis lingua ministra meæ.

*Me letum haud lugere puta, aut cantare dolentē.
 Offensas mens est nescia nostra pati.
 Captiuus caueā non canto more volucrum.
 Horrificus carcer nil nisi triste parit.
 Hic mihi si lapso felicior exeat annus,
 Æternæ spes sit post modò lætitiæ.
 Hæc me excusabunt satis, illustrissime Princeps,
 Si non pro solito carmina more fluunt.
 Carceris in medio strictam ne despice Musam,
 Dum properat nomen tollere ad astra tuum.*

Ad Camillam Morellam.

Non leporē, sed mētis habet mea Sylua leporē.
 Mellito minor est nonne leporē lepus?
 Venatrix casti casses heic tendat amoris.
 Aufugit iste lepus, hic manet usque lepos.

Ad Ianum Guelleum in Senatu Parisiensi
 Regis Procuratorem.

Consulis officio præfunctus, Præsidis inde,
 Est data nunc Regis regia cura tui.
 Munere donatus terno, ter dignus honore:
 Ter terno vinas dignus honore tuis.

In Ad Gaillardum Aixæum.

SI nostros videat sales, iocósq;
 Gaillardus venerabilis magister:
 Quid tersum Latia legens Camæna,
 A cæna madidus bono falerno
 (Vt plerumque solet) furentis instar
 Dicet dogmatis esse scripta plena.
 Græci dogmatis inscius magister.

Ad Erricum Memmum priuati consilij
 Regis Consiliarium.

VSq; adeò admiror similes tibi cādide Mēmi:
 Maximus ut mihi sit qui mihi Mēmius
 Ad Mitionem. (est.

DEpingis, mandásq; typis aliena vel ultro
 Scripta: tamen per te Mitio nulla facis.
 Imprudens Curuca fouet mæchi oua Cuculli.
 Pignora non tua tu, verùm aliena sciens.

Ad Dominas Ciues Parifienses.

CArmine non ego vos Dominas hoc infero:
 Inter nos vsus quod sit amicitia. (magne

*Ergo, mihi nil est vobiscum, vos tamen omnes
Obseruo: cordi est una Sabina mihi.*

*Hanc ego me miserum, miseranda sorte tacebo?
Vlira loqui timeo, si taceo, morior.*

*Ad Georgium Bukananum Scotum
Præceptorem suum.*

T*E ne licet Bukanane meis inscribere cartis?
Téne meus poterit conticuisse liber?
Si me quæ quondam docuisti, mente tenerem,
His tibi quæ scribo, quàm meliora forent!
Prima tuæ laudis, sit & ultima pagina nostri
Plena libri, & medium te Bukanane canat.*

In Romam.

O*Mnigenæ tot habet proagorgia Roma iuuen
Quot castas matres Anglia tota fouet.
Conqueritur tamen, & magna ratione, Poëta:
Hanc unam altricem quod faciant Veneris.
Imperium Dea maius habet Venus, Induperatrix
Est mundi, clauēs urbis, & orbis habet.
Vrbs quamuis nulla est quæ non sua iura capeſſat:
Vrbs tamen est Veneris Regia Roma Dea.*

Ad Adamum Blacuodæum Scotum.

Fas tua, fas sit Adam nostræ celebrasse *Thaliæ*
Nomina, primus homo es nomine, & alter
Prima dicabo tibi primæ mea carmina lucis. (Adi
Primitiæ primos nānque decent homines.

Ad Leonardum Gay.

Non loqueris multū, plumis nō tectus es, un
Hæc duo cū desint Graculus esse potes? (de

Ad Ianum Belcierium in Senatu
Burdigalensi Præsidem.

Assumis claro pulchrum de sidere nomen.
Hinc tibi tam faustè sidera cuncta fauēt.
Non quod bella cias, sed quod fortasse querelas
Inter causidicos bella, secare scias.

Ad Florum Adamum.

Alter Adam, ne te moueāt vxoria verba.
Et capit, & capitur fœmina, id *Æua* docet.

Ad Iosephum Feideum in curia Præfidiali
Burdigalensi Consiliarium.

Candida si cernas signet quid nomina Feidi,
Certum erit à facto nomina facta Dei.
Rursum si melius, propiusque attendere fas sit:
Nonne Dei videas nomen habere fidem?
Nomen habere bonum pulchrum est, dum facta sequun-
Est tua certa bonis nomine reque fides. (tur.

Ad Perretam.

ORe magis casta es, quam sit Lucretia facto.
Facto opus est. castam te decet esse magis.
Si non sis facto casta, sed ore, quid est?
Si non sis facto casta, quid ore? nihil.
Penelope facto, sis, licet ore Thais.

In eandem sententiam.

ES lingua turtur, facto prostrata columba:
Sis turtur factis, ore columba licet.

Ad Dionysium Cantamerulam.

NI grati tibi quæ dat prænomen Merula clarum,
Concinat in Caluo carmina monte diu.
Apta minus cum sint Elegis tua nomina, nomen

Nomine quo possum scribere, scribo tuum.
Clara Palingenij Latia conscripta Camæna
Carmina, iam studio Gallica facta tuo,
Ad me quàm primum mittas, impressa remittam,
Monti quæ placuit scripta dicare meo.

Ad Erricum Angoliensem.

SExaginta tibi contextam dono Poësim
Noctibus: hæc menses scripta dedere duo.
Hoc opus exiguum ut cū tēpore crescet, & annis,
Egregia ut facies, & recitanda canam.

Ad Camillam Morellam.

HOs quanquam illepidos, minúsque tersos,
Morella Ausonidum decus sororum,
Versus perlege blandiore vultu.
Hos nec proiicito à tuis ocellis.
Sed tractes solito tuoque more.
Nam commune nihil fori querelæ
Cùm Musis habuere, nil habebunt.

Hæ sunt perpetuo furore raptæ:
Illæ candidulæ ut decet puellas.
Tantum hæ diuitiis student caducis:
Illæ nil faciunt opes caducas.
Nullas Mæonides reliquit unquam.

Ille me similem Nouerca vellet.

Ille sim similis Minerua faxit.

Vno conuenit hoc Nouerca mecum,

Tumulus authoris ad Viatorem.

(tor.
H*Eic nihil inspicias præter mea scripta Via-*
Mēte, animo, ingenio viuus ad astra feror.

Ad Typographum suum.

N*Ox epigramma mihi sat longū suggerit una.*
Siciacet in nostro docta Minerua thoro,
De numero centum, restant epigrammata quinq;
Hac tria componam, nocte sequente duo.
His igitur noster claudetur quinque libellus.
In mundum redigam, hæc cudere cura tua est.

Ad Bibliopolam.

H*Ic tristi non sit redimitus pelle libellus.*
Nigra necē signat, sanguinolēta rubra est.
Ergo sit viridi decoratus veste poeta.
Ritè decet vatem Laureus ille color.

Ad Saluiotum Bodetum Patronum.

Q*Varis cur deceat tā vasta matella Metellū?*
Pāpinei facit hoc amphora magna patris.
Luce bibit tota, tota sic nocte Metellus
Megit, megentem hunc ampla matella decet.

Ad Iudicem.

IN pingui Iudex qui reddis iura culina,
Iure vales nihil hoc, iure valet magis.

Ad Franciscum Belsyluium.

SYlua tibi nomē, nostrę hoc dāt carmina sylus.
Nactum sic ab auis quod tibi, mente mihi.
Viuimus in syluis, sylvarum gloria nostra.
His procul à syluis frigus, et æstus eat.

Ad Nicolaum Hectorem Perusam Libello-
rum Supplicum in Regia magistrum.

NVper quum famulus tuus Perusa
Te vidisse meos iocos referret,
Dixi, displicuere nunquid illi?
Non, inquit puer, at probare cerno,
Quum totum peragit diem legendo.
Hoc certè placuit mihi, tibiq;
Multum gratulor hos placere versus.

Ad Erricum Angoliensem.

MIlle dicare tibi cupiēs epigrammata Princeps
Mens erat, & poterā scripta tot ipse dare.
Sed mihi cum numeris surrepta est tota supellex,
Carmina vel cunctis anteferenda bonis.

*Insigne hoc furtum quidam fecere Quirites,
Aut nulla, aut ficta, relligione viri.
Illis relligio est Christi seruasse potentis
Legem, non furtis hanc violasse, nephas.*

Ad Franciscum Comitem libellorum supplicum in Regia magistrum affinem suum.

Non versus velut vrseus rotatur:
Non nos carmine, more trunculorum,
Aut pilæ celeris (comes) iocamur.
Nobis Musa, licet benigna, semper
Adsit: cur? quia syllabâ cadendo,
A toto cadimus. Videto, nunquid
Sit res difficilis poëma doctum.
Flaccus, Mæonides, Maróque rari.

Ad Iosephum Valerium in Senatu Burdigalensi consiliarium, cognatum suum.

Scripta typis essent hæc cum mandata Valeri,
Ac extrema operi iam manus imposita.
Parisiis mecum unâ aderas, (sic fata tulere.)
In lucem nos hæc mittere scripta, probas.
Hinc tibi cognato deuictus sanguine, nomen
Non potui his scriptis conticuisse tuum.

Sit licet antiquis igitur gens nota tuorum,
 Cum nostro iuncta est sanguine nota magis.
 Stemmata clara docet, hoc ordo monstrat equestris,
 Antiquum genus hoc, hoc iuuenile decus.
 Nulla tamen proavis est maior gloria parta,
 Quàm quæ de nobis gloria parta venit.

Ad Robertum Trahetum.

Censuram subiit liber Senatus,
 Castelli tetricos, feròsq; vultus.
 Regis curia quæ præest libellis,
 Cepit nos subito suis in vlnis.
 Castri nos denuo furor repellit.
 Hoc frustra siquidem fauente Rege,
 Qui mandare typis iubet poema.
 Priuata velut ipse lege sanxit:
 Quàm tu in fronte mei legas libelli,
 Per tot scripta igitur manus iere
 Hæc, ut non noua, sed vetustiora
 Longe versibus Ennij Poëtæ
 Credat, qui lacerum videt libellum
 Ereptum unguibus aut lupi, aut leonis.
 Censuram ô utinam tuam Tibulle,
 Siue hæc Naso tuam, aut tuam Properti,
 Nostri temporis aut tuam Murete.

GVLIELMI CALVIMONTANI

*Sine ô iudicium tuum Camilla
Fas esset subiisse, quæ Phaleucos
Condis doctius omnibus Poëtis.*

Ad Antonium Valetum Medicum.

V Num de numero restans epigrāma, Valet
Vni præcunctis Musa dicare iubet.
Et quamuis plures occurrant ordine, multis
Nominibus vates heic locus esto tuus.
Posterus haud aliis quòd sis, sed quòd bene claudas
Et breuiter, sine quo nihil epigramma valet.
Ad Librum suum.

*Vade Liber latis doctæ, castæq; puellæ
Auspicijs : properes. Ecce secundus adest.*

FINIS LIBRI PRIMI
SYLVARVM G. C.

Vt turris constans, nobilis utque Leo.

*De Secundo Sylvarum Libro, G. C. Ad Nicolaum
In Senatu Parisiensi, consiliarium, Epigramm
Liberi est plerumque liber; Ecce secundus,
nil nisi senatus, Latitiamq; canis
Consulo sic tuiq; boni quoq; quæ tibi scribo;
pro Regis, Regis, carminis, carminisq; amo
Sid. f. 7. i. 4. 2. 153*